

[Egon Jensen.]

„Loven i dens endelige skikkelse kom imidlertid ikke til at svare til forslaget, idet det under behandlingen på rigsdagen blev ændret gennemgribende, hvorved det praktisk talt fuldstændigt kom i overensstemmelse med det forslag til en funktionærlov, som i 1929 forelå færdigt udarbejdet af funktionærudvalget“.

Til sidst vil jeg sige, at jeg er ikke af den opfattelse, at venstre og de konservative med den foreslåede ændring af § 10 når dertil, at alle får lige rettigheder. Måske hvis man havde sagt: alle organisationer. Men hvad med funktionærene? Det er dog til syvende og sidst deres interesser, man varetager.

Henry Christensen: Heller ikke jeg skal på nuværende tidspunkt gøre mange bemærkninger, men jeg vil gerne over for den højtærede arbejdsminister og det ærede medlem hr. Egon Jensen konstatere, at det, jeg oplyste vedrørende den tid, der gik med besvarelse af de spørgsmål, vi stillede, er korrekt. Vi oplever gang på gang det mærkelige, at hvis det passer i regeringens kram, kan der gå kolossalt lang tid med at få spørgsmålene besvaret. Men passer det modsatte i regeringens kram, kan meget indviklede spørgsmål, som man skal høre en række organisationer om, besvares i løbet af en eller to dage eller somme tider endnu kortere tid. Dette er bare en konstateren af, at arbejdsforholdene ikke altid er tilfredsstillende for folketingets medlemmer, navnlig ikke for oppositionen. Jeg synes egentlig, regeringen skulle tage dette til efterretning og love at forbedre sig fremfor at forsvare, at det er så evig godt, som man har båret sig ad hidtil.

Det er åbenbart, at det, hvorom striden står, især er organisationsreglerne i funktionærloven. Det ærede medlem hr. Iver Poulsen kan have ret i, at man kan spørge: hvorfor skal vi overhovedet have disse regler i en lovgivning af denne art? Men de står der, og det er, som om der er nogen misforståelse af, hvad diskussionen drejer sig om. § 10, stk. 2, og § 10 i det hele taget, sådan som den står der, sådan som den fortolkes af domstolene, og sådan som den i praksis virker, betyder rent faktisk en indskrænkning over for funktionærene. Det betyder,

at det er retstilstand i Danmark, at arbejdsgiverne kan sige til funktionærene: I må holde så og så mange uden for jeres funktionærorganisationer, hvis I vil have forhandlingsret med os, ellers kan I ikke få lov til at få forhandlingsret. Vort forslag går ud på en indskrænkning af arbejdsgivernes ret til at holde funktionærene uden for en forhandlingsberettiget organisation. Vi vil indskrænke og indsnævre det antal funktionærer, der kan holdes udenfor. Det er altså en forøget ret eller en forøget liberalisering for funktionærene, vort forslag tilsigter.

Vi har givet en klar formulering af det. Vi har forsøgt at lave denne afgrænsning, at retten til at forlange funktionærer holdt uden for kollektive overenskomstforhandlinger må gælde overordnede funktionærer, som af arbejdsgiveren er særlig bemyndiget til på dennes vegne at regulere arbejdsvilkårene i forhold til det øvrige personale, herunder eventuelt har fået meddelt ansættelses- og afskedigelsesret. Vi har altså foreslået en formulering, som jeg faktisk tror er rimelig og fornuftig i forhold til den udvikling, der har fundet sted. Jeg har ikke sagt, at FTF er tilfreds med den formulering, vi har givet. FTF har foreslået en anden formulering, men den tilsigter i princippet præcis det samme, som vi tilsigter, nemlig at indskrænke antallet af dem, som arbejdsgiverne og Arbejdsgiverforeningen er berettiget til at holde ude fra en forhandlingsberettiget organisation. Når vi slutte- lig har valgt vor formulering, er det, fordi vi tror, den er endnu bedre i overensstemmelse med den faktiske udvikling, der har fundet sted på arbejdsmarkedet. Jeg har imidlertid sagt, at vi er villige til at drøfte, også med andre, en eventuel anden formulering. Vi er selvfølgelig også villige til at drøfte den formulering, FTF har foreslået. Når vi har valgt vor egen, er det altså ud fra nøje overvejelse, og det er ud fra et ønske om at liberalisere.

Virkningen er ikke den, som det gentagne gange er blevet påstået, nu også her af det ærede medlem hr. Helge Larsen, at man derigennem opnår, at f.eks. bankfunktionærer eller fællesrepræsentationen for arbejdsledere ikke kan opretholde deres organisationer og forhandlingsret for disse. Det beror efter vort forslag på — og bør